

АЗ ЩЕ ВИ ДАМ ПОЧИВКА

Дейвид Уилкерсън

15 Май 1995

Божият лек за осъждението, вината и страха

Бог е обещал на народа Си славна, несравнима почивка, която включва мир и сигурност за душата. Господ даде тази чудесна почивка на децата на Израел. Това означаваше живот пълен с радост и победа, живот без страх, вина или осъждане. Но до времето на Христос никое поколение вярващи не беше ходило в това благословено обещание. Библията казва ясно, че поради неверие те никога не се сдобиха с обещаното!

„...те не можах да влязат поради неверието си” (Евреи 3:19).

Поради неверието си Божиите хора живяха живот на мизерия, съмнения, страх, безпокойство. Те пропуснаха обещаната почивка по време на царете и пророците. Бог я предложи също така и на поколението на Давид, но и те не влязоха в нея. Тя беше отхвърляна във всяко поколение, никога не се сдобиха с нея, никога не я разбраха.

Поради това, когато четем Евреи 4-а глава, ние виждаме, че славния живот на вяра все още не е изживян: „Следователно, за Божия народ остава съботна почивка” (4:9).

Но този пасаж казва също: „...някои влизат в нея...” (стих 6).

Моля се днес да влезеш в почивката, която Бог има за теб!

Библията предупреждава вярващите от нашето време: „И така, докато ни остава обещанието да влезем в Неговата почивка, нека се боим да не би някой от вас да се яви изостанал” (4:1).

Малко вярващи са влезали в обещаната почивка, но много са блъскани от ветровете и вълните на различните учения. Хиляди и хиляди хора твърдят, че са пълни със Святия Дух, но много от тях са неспокойни, пълни с вина, без сигурност в Христос.

Докато тези християни са обградени от вярващите си приятели и всичко се развива добре, те могат уверено да говорят за ходене в победата. Но когато врага докара яростния си вятър върху тях, те са блъскани и дърпани, събаряни, безсилни да устоят. Мнозина са победени от изкушения. Падат, след което са съсипани от вина и срам, чудейки се дали въобще са спасени. Те се разпадат напълно, смазани от беди!

В някои църкви победата се измерва чрез проявленията на плътта. Преди няколко години една двойка напусна църквата ни, понеже: „Вие не знаете как да „викате“. Те казаха, че в предишната им църква, събранието „викало“ по време на службите, често в продължение на 3-4 часа. Хората танцували и крещели с цяло гърло.

Проблемът беше, че тази двойка имаше пристрастяване към порнография. Често след службите в неделя сутрин, те прекарваха следобеда в евтини кина за порнографски филми. Връщаха се за вечерната служба, за да се опитат да „извикат“ вината от себе си и да успокоят съвестта си. Стоенето им в Христос беше базирано изцяло на емоциите вследствие на странни действия.

Истината е, че много малко вярващи имат някаква идея какво означава да почиват в спасението си. Те нямат твърд като скала мир и сигурност, които са на разположение на всички вярващи в Исус Христос и могат да ги изведат от всяка една буря. Вместо това, те са осакатени от агонизиращ страх и осъждане, и изпадат от една крайност в друга. В един момент преливат от радост, сигурни са в спасението, свидетелстват смело. В следващия са унили и се обезкуражават дори и от най-малкия провал.

Такива християни живеят според това, което ги кара да се чувстват добре. Те съдят сигурността си в Христос по това колко са „добре“, колко са верни в това да се покоряват на Божието Слово или колко много победи могат да постигнат в това да се отрекат от някой стар грях.

Горе-долу заради това толкова много християни се връщат към греха. Вярата им е посадена в емоциите, вместо във вечното Божие Слово. Няма солидна основа от истина, която да укрепи вярата им. Никога не са си направили труда да разберат смисъла на Кръста на Исус Христос и неговата победа!

Питам те – връщал ли си се някога към греха? Изстивал ли си за Господ, спирал ли си да ходиш на църква, искал ли си да си живееш по своя си начин? Нека ти кажа защо се е случило: ти се върна към греха, защото не разбираше точно как да дадеш почивка на душата си! Никога не си разбирал какво означава да бъдеш приет в Исус Христос, да разчиташ на Неговата праведност, а не на своята.

Исус каза: „Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бreme е леко“ (Матей 11:28-30).

Христос ни казва много ясно: „Не се опитвайте да ходите с мен докато душата ви не е в покой!“

Ако не притежаваш тази почивка, тази чудесна увереност в онова, което казва Божието Слово, че Исус направи за теб, бремето Му няма да е леко за теб. Напротив, ще прекараш времето си в борба в плътта, за да угодиш на Бог. Ще бъдеш ту студен, ту горещ, ще живееш с ненужна вина и срам!

Аз вярвам, че ключа е в тези думи: „Научете се от Мен!”

Тук Исус говори за дисциплината на това да научим Кой е Той и какво е направил на Кръста. Той казва: „Трябва да притежавате познанието за онова, което съм направил за вас. Тогава, след като душата ви е спокойна, можете да вземете бремето Ми. Така че – научете се от Мен!”

Но ние не желаем такава дисциплина. Искаме по лесния начин! Ние сме като ученици, които искат да си играят на площадката, вместо да се върнат в класната стая. Бихме прекарвали години да се дисциплинираме, за да станем лекари, медицински сестри, служители, учители. Знаем, че всяка професия или призив се нуждае от много учене и усилия. Но когато става дума за това да служим на Исус, предпочитаме да сме вятърничави! Следваме го като духовни глупци.

Вероятно днес ще кажеш: „Аз чета Библията си и се моля по малко всеки ден. Водя битка в живота и дома си. Наистина много се старая!”

Скъпи светии, нека ви кажа направо: това не е достатъчно! Никое от тези неща няма да те опази в идващата буря. Не е достатъчно много да се стараеш, да обещаващ неща на Бог, да се бориш да бъдеш по-добър. Не е достатъчно да кажеш: „По-прилежен съм от преди.” Не, става дума за това да следваш откровението за онова, което Исус направи за теб на Кръста!

Нещо у всеки от нас трябва да извика: „О, Исусе, Словото Ти казва, че мога да живея в абсолютна почивка, мир и сигурност. Не трябва да се боря в плътта си или да живея в непостоянно състояние, блъскан от вина или страх. Ти си ми дал обещанието за живот на почивка.

Но аз нямам такава почивка! Животът ми е точно обратното – в постоянна бъркотия е, нямам стабилен мир, никога не съм сигурен. О, Господи, искам почивката Ти! Искам я с цялото си естество. Научи ме чрез Духа Си как да вляза в нея!”

Аз знам само един начин за това. Има една истина, която, ако бъде разбрана и усвоена, ще те заведе в най-славния възможен мир и сигурност от тази страна на небето. Това е основната истина, върху която са построени всички останали.

Тази истина е доктрината за оправданието чрез вяра! Това е истината, която слага край на всички атаки на несигурност. Това е тази доктрина, която трябва да разбереш, ако се надяваш да влезеш в почивката, която предлага Исус. Трябва да знаем какво означава да си оправдан чрез вяра в делото на Исус!

Аз мога само да докосна най-съществената част на тази чудесна, величествена доктрина. Но вярвам, че Бог иска да води църквата Си по-далеч в тази Божествена истина, да ни даде основна сила, която да ни държи в идните дни.

За съжаление, когато споменем думата „доктрина“, много християни вирват нос. Те казват: ‘Не искам да слушам всички тези дълбоки, тежки неща. Просто ми дай Исус!’ Но това, което те имат предвид всъщност е: ‘Не искам да прекарам време, опитвайки се да разбера какво направи Исус на Кръста.’

Твърде много християни са само емоционално обвързани с Кръста и никога не изучават темата всъщност. Чувал съм много проповедници да се обръщат емоционално към слушателите си относно Исус на Кръста - това, че е бил бит, за короната от тръни на главата Му и пироните в ръцете Му. Но аз вярвам, че една проповед за Кръста е много повече от това – тя е за победата на Кръста! За това какво направи Исус за цялото човечество.

За онези от вас, които желаят да се „научат от Него“, които искат да разберат чудесното дело на Исус на Голгота, нека се опитам да обясня възможно най-просто оправданието чрез вяра:

Какво значи да си оправдан пред Бог?

В оправданието ни чрез Кръста на Исус Христос са включени две неща:

- Първо, ние сме оправдани от всичките си грехове. Когато Исус отиде на Кръста, кръвта Му ни опрости цялата вина и беззаконие.
- Второ, ние сме приети от Бог като праведни в Христос чрез вяра. Това означава, че Бог ни приема не поради делата ни или добрините, които сме направили, а заради онова, които единствено Исус направи на Кръста.

„Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, който ги оправдава!“ (Римляни 8:33)

Въпреки това, когато съгрешим, биваме обвинени от две могъщи сили. Първата е Сатана, когото Библията нарича „обвинител“: „...който ги (ни) обвинява денем и нощем пред нашия Бог“ (Откровение 12:10).

В този момент, докато четеш това послание, дявола стои пред небесния Отец, обвинявайки те за всеки нов провал, за всеки подновен грях. Той е извадил списък с всичките ти недостатъци – били те думи или дела, и изисква от Бог: „Ще съдиш този човек заради греха му. Трябва да го осъдиш на същия ад, на който осъди мен заради гордостта ми!“

В повечето случаи дявола има добри аргументи. Той има право да те обвини, защото си виновен – съгрешил си, бил си непокорен. И това води до втората мощна сила, която те осъжда – собствената ти съвест.

„... за което свидетелства и тяхната съвест, а мислите им една друга се обвиняват или извиняват“ (Римляни 2:15).

Ти стоиш пред Бог с наведена глава, защото знаеш, че са те хванали с окървавени ръце. Съвестта ти казва: „Виновен съм пред Бог.“

Бог не отрича вината ни, защото не може да лъже. Той никога не ни разглежда като невинни, понеже пред Него сме напълно виновни, уловени в мрежата на греха. Всъщност, оправданието ни няма нищо общо с нашата невинност. Когато Бог ни оправдава заради Кръста, ние сме като виновни закононарушители. Той никога не ни „оправдава“, а по-скоро ни прощава – прощава греховете ни чрез благодатта и милостта Си.

- „Аз, Аз съм, който изтривам твоите престъпления заради Себе Си, и няма да помня греховете ти“ (Исаия 43:25).
- „... хвърли зад гърба Си всичките ми грехове“ (38:17).
- „... ще хвърлиш в морските дълбини всичките им грехове“ (Михей 7:19).

Бог ни прощава заради кръвта на Исус Христос. И тази прошка е абсолютно незаслужена. Ние заслужаваме ад, съд, проклятие, но Исус пое всичките ни грехове върху Себе Си на Кръста и ни опрости напълно.

Представете си се пред Божия трон сега. Стойте там без извинение, без алиби. Сатана е там като законния ви обвинител и чете списъка с обвинения – места, събития, всеки срамен детайл. Обвинява ви в гордост; в това, че не се молите; в алчност; в това, че не сте верни. И сърцето ви е смазано, защото трябва да признаете: „Да, така е. Направих всичко това!“

Положението изглежда безнадеждно. Знаеш, че Божиите очи са твърде святи, за да се затворят пред греха, а справедливостта Му изисква да си платиш за престъпленията срещу светостта Му. Нямах надежда.

Но изведнъж, ето го Адвоката ти. Протяга белязаните си от пирони ръце към теб и ти знаеш, че ще се случи нещо! Той ти се усмихва и ти прошепва: „Не се страхувай, никое от тези обвинения няма да устои. Ще излезеш от съда свободен и напълно опростен. Когато свърша, обвинителя ти няма да има нищо срещу теб!“

Но най-хубавото е, че Адвоката ти казва, че те е осиновил! Той защитава делото ти като твоя Брат. След това ти казва, че е Син на Съдията, така че ти вече си част от семейството на Съдията!

Все пак проблема със справедливостта си остава. Ами обвиненията срещу теб? Ти слушаш абсолютно замаян докато Адвоката ти те защитава: „Съдия, Вие знаете, че Аз изпълних закона, като живях безгрешен живот. Тогава Аз заех мястото на този човек, получавайки цялото наказание за престъпленията му. От белязаните ми от пирони ръце и пронизаните ми ребра се изля кръв, която заличи всичките му престъпления. Всичките обвинения, за които чухте, се стовариха на гърба Ми. Аз платих наказанието за всяко едно от тях.

Сатана, ти нямаш основание да обвиняваш детето Ми. Всеки един от греховете му бяха стоварени върху Мен, а Аз съм ги опростил напълно. Той е невинен, поради вярата си в победата на Моята жертва, която го оправдава напълно. Нямах никакви основания!“

Докато дявола се изнизва от Божия съд, можеш да чуеш благословения Господ да вика: „Кой ще обвини Божиите избрани? Бог е, който ги оправдава!” (Римляни 8:33)

Първата част на оправданието е опрощаването на греховете ни по благодат, а втората е приемането ни в Божия Възлюбен!

Павел ни дава списък с онези, които няма да наследят Божието царство: „...Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито хомосексуалистите, нито малакийците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство” (1 Коринтяни 6:9-10).

Но след това апостолът добавя: „. И някои от вас бяха такива, но вие бяхте измити, бяхте осветени, бяхте оправдани в Името на Господ Исус Христос и в Духа на нашия Бог” (стих 11).

Как тези хора, които бяха спасени от толкова ужасен грях, станаха праведни пред Бог? Какво се случи с тях, че вече не бяха зли, а приети от Бог?

Преди всичко, Бог не гледа на лице – няма цар, царица, президент, министър председател. Той въобще не се впечатлява от човешките почести.

И второ – Бог не е очарован от никоя наша добрина. Дълги молитви, пост, десетъци, изучаване на Библията, добри дела – нищо от това не ни прави праведни или приемливи за Бог. Дори и „добрата” ни плът, добрия ни характер, мисли, думи и дела са воня в ноздрите Му, ако трябва да се използват в подкрепа на собствената ни праведност.

Но изглежда малцина от нас вярват в това. Например, когато повярвахме в Христос, ние вярвахме, че греховете ни са простени. Вярвахме, че сме приети, че можем да оставим всичката си вина и страх. Можехме да кажем: „Аз съм спасен чрез вяра в онова, което Исус направи за мен на Кръста!”

Но след това, когато продължихме да ходим с Исус, направихме нови дела на непокорство. Бяхме съкрушени от греховете си и бързо изгубихме видението си за Кръста. Опитвахме се да изработим праведността си, да спечелим отново Божието благоволение, като всеки път се опитвахме по-сериозно. Но тогава живота ни се превърна в кошмарна въртележка от грехове и изповеди, изповеди и грехове...

Дори и днес имаме идеята, че когато и да съгрешим или предадем Бог, ние трябва да Го умилостивим. Изплакваме река от сълзи и обещания: „Няма да правя повече така, Господи.” И отново пеем онази стара евангелска песен, която толкова много ненавиждам: „Прости ми, Господи, и отново ме изпитай...”

Държим се така, все едно че ако правим по-силни опити в плътта, това може да ни спаси! Мислим си, че само ако можехме да реформираме тази наша плът, Бог ще бъде доволен. Така че непрестанно работим върху стария си човек, за да го направим подходящ за победоносния християнски поход. Но това няма да се случи!

Виж, когато Исус отиде на Кръста, Той разпъна „стария ни човек“. И този плътски човек е бил премахнат от Божиите очи. Вместо него остана само един Човек – само Един, с когото Бог ще се разправя – и това е Сина Му. Когато Исус свърши делото Си на земята и седна отдясно на Отец, Бог каза: „Отсега нататък признавам само един Човек, само една праведност. И всеки, който идва при Мен трябва да дойде чрез Него – Сина Ми. Всички праведни трябва да приемат Неговата праведност и никоя друга!“

Ние сме приети в Божиите очи само чрез вяра в Христос и делото Му: „...с която ни е дарил във Възлюбения Си“ (Ефесяни 1:6).

Виждате ли колко е важно да пребъдваме в Исус, да тичаме бързо при Него, когато се провалим? Трябва да се научиш да бягаш при Него, викайки: „Исусе, предадох Те! Не мога да се справя с това. Без значение какво правя, никога не мога да бъда приет пред Отец, освен ако не отида при Него в Теб. Единственото ми оправдание е Кръвта!“

Някои християни може да кажат: „Но аз платих висока цена за победата, която постигнах. Минах през много болка и страдание. Постих, молих се. И осъдих на смърт стария си грях. Успешно победих всичката си похот и грешни желания.“

А сега ти ме караш да изхвърля всичко това и да го обявя за боклук? Борбата ми да се покоря нищо ли не означава за Бог? Нима Той счита цялата ми праведност, целия ми труд за мръсни дрипи?“

Да! Всичко това е воняща плът и нищо няма да устои пред Него. Няма значение какво си покорил. Праведността ти никога няма да бъде приета. Съществува само една праведност и тя е праведността на Исус Христос! Праведността и победата, постигнати чрез човешки борби са само временни. Те бързо се провалят.

„Понеже, като не познавах Божията правда и като искаха да установят своята собствена, не се покориха на Божията правда“ (Римляни 10:3).

Павел казва: „Тези хора не са се отказали от собствените си дела. Те все още се борят в плътта, за да угодят на Бог!“

Единственият начин да влезеш в добрата Божия благодат е като признаеш истината: „Няма нищо добро в плътта ми, нищо от добрите ми дела не заслужава спасението. Не мога да бъда праведен чрез нищо, което правя със собствени сили. Праведността ми е само в Христос!“ Павел казва за дара на праведността:

- „...тези, които получават изобилието на благодатта и на дара на правдата, ще царуват в живот чрез Единия, Исус Христос...“ (Римляни 5:17).
- „Който за нас направи грешен Онзи, който не знаеше грях, за да станем ние в Него праведни пред Бога“ (2 Коринтяни 5:21).

- „А вие сте от Него в Христос Исус, който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление; така че, както е писано: "който се хвали, с Господа да се хвали" (1 Коринтяни 1:30-31). Единственото нещо, с което трябва да се хвалим, е Исус и великото Му дело за нас!

Еремия предрече победата на Христовия Кръст. Той заяви: „В онези дни Юда ще се спаси и Ерусалим ще живее в безопасност. И това е името, с което се нарича: ГОСПОД, наша правда” (Еремия 33:16).

Пророкът видя нашия ден – тяло от вярващи, които ще живеят в голямата сигурност на вярата. Той казваше: „Скоро ще се роди Божията издънка. И чрез Неговата жертва ще се издигнат хора, които ще живеят спокойно и в мир, понеже ще са в състояние да кажат: „Господ е моя праведност.”

Възлюбени, оправданието чрез вяра е най-смириващото нещо на света. Трудно е да видим, че Бог не приема плътта ни, че трябва да оставим настрана непрестанните си борби и да си почиваме в покорството на Исус. Всъщност, ние трябва да се научим изцяло да зависим от Христос за цялата сила да Му се покорим.

Когато Павел за пръв път откри тази истина, тя шокира църквата. Това беше невероятна новина по онова време. Всъщност, някои теолози казаха: „Ако съм опростен, ако Бог е толкова милостив, че да ми прости само чрез вяра, тогава ще греша още повече, така че Бог да се радва като ми дава повече благодат!”

Но Павел попита: „...Да останем ли в греха, за да се умножи благодатта?” (Римляни 6:1). Отговорът му – „Да не бъде...” Тези хора не разбираха Евангелието. Заради Кръста, Бог считаше всичко що се отнася до стария ни човек за минало!

Аз вярвам, че Павел казваше: „Защо някой християнин, който е бил освободен от мъртвия човек, ще се върне да изравя трупа? Защо да се връщаш към живота на грях, когато Бог иска да ти даде сигурност и мир, да премахне всичката ти вина и осъждане? Поради Кръста вие можете да служите на Господ с радост и веселие. И можете да Му се покорите в новата заповед, наречена любов.”

„Е, - ще попиташ – трябва ли просто да приемем чрез вяра праведността на Исус?” Да, абсолютно! За това се отнася християнското ходене. Да си почиваш чрез вяра в онова, което извърши Исус!

Старият ни човек е мъртъв, а новия ни Човек е Исус. И когато повярваме в Него, Бог ни приема напълно. Той ни счита за праведни, скрити в пазвата на скъпия Му Син. Така че, когато и да съгрешиш или да се провалиш, бягай бързо при Адвоката си. Изповядай грешките си пред Него и си почивай в праведността Му.

Може да попиташ: „Но добрите дела нямат ли място в учението Му?” Разбира се, че имат, но при това условие: добрите дела не могат да те спасят, оправдаят или направят праведен и

приемлив за Бог. Единственото нещо, което те спасява е вярата ти в онова, което направи Исус!

А какво направи Той? Спаси те, опрости и прие във Възлюбения – грехове, провали, всичко. Сега Бог те вижда само в Исус Христос, затова трябва да отиваме при Спасителя си всеки път, когато се провалим. Кръвта, която ни прости и очисти, когато за пръв път отидохме при Исус, е същата, която ще продължи да ни пази докато Той се завърне.

Но заедно с тази сигурност идва и по-голямо задължение - трябва да правим всичко не със собствените си сили, а с Неговите: „... ако чрез Духа умъртвявате действията на тялото, ще живеете” (Римляни 8:13).

Единственият начин да водиш битка с плътта е чрез Святия Дух! Само Той има силата да освобождава: „но Бог е верен, който няма да допусне да бъдете изкушени повече, отколкото ви е силата, но заедно с изкушението ще даде и изходен път...” (1 Коринтяни 10:13).

Ако се предадеш на Духа, Той ще те води във всяка битка. Ще те екипира с всичката сила, мъдрост и власт – всичко, от което се нуждаеш, за да се бориш с греха!

А когато веднъж осъзнаеш какво е извършил Исус на Кръста, ще намразиш греха повече от всякога. Ще започнеш да Му се покоряваш, да Му се молиш, да копнееш радостно за Него, понеже ти е дал сигурност на Скалата на благодатта Си. Тогава ще можеш да кажеш: „Кой може да ме обвини сега? Христос ме е оправдал! Аз си почивам в Него - моята праведност.”

Скъпи светии, молете се Бог да направи това скъпоценно учение реално в духа ви: „Святи Душе, ела и отвори ума и сърцето ми. Искам да разбера основната истина и да не се паникьосвам всеки път, когато врага атакува душата ми. Помогни ми да не бъда блъскан от страх, вина и осъждане. Помогни ми да остана стабилен под Кръста на Спасителя ми, Който ми дава цялата почивка!”

„...но ако някой съгреша, имаме Застъпник при Отца – Исус Христос Праведния” (1 Йоан 2:1).

Ти имаш Адвокат – бягай при Него. Нека защити делото ти. И влез в почивката Му чрез вяра в чудесното Му дело за теб. Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1995 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[I Will Give You Rest](#) / [Аз ще ви дам почивка](#)